

Arrest

nr. 286 868 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 januari 2021 dienden verzoekers een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun voorgehouden moeder, C. A. die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 5 juli 2021 nam de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep wordt verworpen bij arresten met nrs. 264 784 en 264 785 van 2 december 2021.

1.3. Op 25 april 2022 dienden verzoekers een gelijkaardige aanvraag in als vermeld in punt 1.1.

1.4. Op 14 oktober 2022 treft verweerder opnieuw beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

De beslissing getroffen ten aanzien van de eerste verzoekende partij is thans de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2022 werd ingediend door:

*Naam: F.
Voornaam: G.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Accra
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde A.C. (...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1' van de wet van 15.12.1980.

Artikel 44 van het KB van 08.10 1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat hei familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.'

Verder bepaalt artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. '

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1' de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1* tot 3*. mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3* van de wet van 15.12 1980 stelt dat: '§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3* de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1* of 2', beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;''

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene opnieuw een geboorteakte voor uitgegeven op 07.05.2020. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl 22.12.2017, meer dan 20 jaar na de geboorte van betrokkene op 23.11.1997. De inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Immers uit het paspoort van betrokkene blijkt dat het werd afgeleverd in Londen op 03.11.2020 Het vorige paspoort heeft betrokkene niet voorgelegd, noch een verblijfsvergunning uit het Verenigd Koninkrijk. Nergens uit het huidige paspoort blijkt op welke datum of via welke buitengrens betrokkene zou zijn binnengereisd in Schengen Betrokkene komt als het ware uit de lucht gevallen en claimt ineens een afstammingsband met een Belgische Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij eerder op bezoek zou zijn gekomen bij zijn moeder, desgevallend vanuit zijn land van herkomst of origine. Niets sluit uit dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die Belg als zijn moeder wordt aangemerkt. Er kan helemaal niet uitgesloten worden dat betrokkene reeds van voor de aanmaak van de geboorteakte in Schengen aanwezig is. Wat eveneens verontrustend is, is dat het paspoort van betrokkene geen enkel inreisstempel bevat van de Schengenzone. Dat zou willen zeggen dat betrokkene illegaal België is binnengereisd. Ook dat houdt geen steek. Het is helemaal niet zo evident om illegaal de Schengenzone binnen te reizen.

Betrokkene had er ook geen enkele reden toe indien hij daadwerkelijk de zoon zou zijn van een Belgische. Hij had eenvoudigweg naar de bevoegde Belgische ambassade in het land van herkomst of origine kunnen gaan en om een visum kort verblijf kunnen verzoeken. Voor zover betrokkene een verblijfsvergunning had/heeft in een land van de Schengenzone, kon/kan betrokkene ook zonder visum legaal Schengen binnenreizen. Het risico dat betrokkene genomen heeft door illegaal te reizen alsook de kostprijs van een dergelijke illegale reis is niet verenigbaar met het feit dat betrokkene de zoon zou zijn van een Belgische. Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel in het paspoort, alsook enig spoor van aanwezigheid van betrokkene (bv in kort verblijf) voorafgaandelijk aan deze en vorige aanvraag gezinshereniging, is het redelijk te stellen dat betrokkene de aanmaak van deze geboorteakte heeft ondernomen louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012' Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: 'The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.' Het is dus vrij makkelijk, om zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsonduiking) Bijkomend wensen we ook op te merken dat de voorgaande aanvraag gezinshereniging van betrokkene reeds geweigerd werd omwille van boven-staande reden. Hoewel In de voorgaande weigeringsbeslissing bemerkte werd dat een daadwerkelijk bewijs van verwantschap, nl. een DNA-test en een bewijs van inreis, nodig is om uitsluitel te geven omtrent de verwantschap met de referentiepersoon, werd dit dergelijk bewijs van verwantschap bij huidige aanvraag gezinshereniging niet voorgelegd De nalatigheid W] een DNA-test vormt een bijkomende twijfel aan de verwantschap van betrokkene met de Belgische

Overigens dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1960. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt

Volgende stukken werden voorgelegd wat betreft de afhankelijkheidsrelatie

- Arbeidsovereenkomst voor werklieden voor onbepaalde duur op naam van referentiepersoon, bij de werkgever N V. Snack Food Poco Loco
- Loonfiches van de referentiepersoon voor de periode maart 2022 tot en met mei 2022
- Geldverzendingen via Ria van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 22.02.2019, 7.03.2019, 18.04.2019, 14.05.2019, 05.07.2019, 15.01.2018, 03 09.2018, 21 01 2017, 18.02.2017, 13.06.2017, 08.08 2017, 30.05.2016, 10 06 2016, 22.12 2016, 12.01.2015, 29 06.2015, 12.07.2015, 18.11.2015, 05.05.2014, 16.07.2014, 30.09.2014, 04.04.2013

- Ghana revenue Authority Tax Clearance certificate dd 30.06.2022 hetgeen stelt dat betrokkene werkloos is en dat hij geen eigendom bezit. Dit document is opgesteld wanneer betrokkene reeds geruime tijd in België verblijft Het is dan ook irrelevant om betrokkene onvermogen in het land van herkomst of origine te staven

- Unemployment certificate dd. 1.07.2022 opgesteld door de Ghanese autoriteiten, hetgeen stelt dat betrokkene sinds 5 september 2018 bij het ministerie van Werkgelegenheid in Accra is ingeschreven als werkloze, en dat blijkt uit de registers van het kantoor dat betrokkene geen inkomensgenererende activiteit uitoefent en geen enkel andere vergoeding ontvangt. Gezien onbekend is wanneer betrokkene Schengen is binnengereisd, is de relevantie van het document niet duidelijk.

- Verklaringen OCMW Roeselare dd. 13.07.2022 dat respectievelijk betrokkene, referentiepersoon, Tack Jayden en Wiafe Jeremy op heden geen leefloon of steun gelijklopend aan het leefloon ontvangen

Indien we niet met zekerheid kunnen vaststellen wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, kan de relevantie van de voorgelegde documenten helemaal niet afgetoetst worden De bewijzen waaruit zou moeten blijken dat er geld is overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, zijn natuurlijk maar relevant voor zover betrokkene er op dat moment ook nog daadwerkelijk verbleef en het geld ook daadwerkelijk heeft afgehaald. Voor zover betrokkene er in die periode wel degelijk verbleef, tonen ze betrokkene aangehaalde onvermogen niet afdoende aan. Vooreerst wat betreft de geldverzendingen van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene zijn de geldverzendingen onregelmatig, beperkt en de bedragen gering overheen een voorgelegd jaar. om daadwerkelijk afhankelijk te zijn van financiële en/of materiële ondersteuning om in zijn basisbehoeften in het land van herkomst of origine te voorzien. Zo is er in 2013 slechts één overmaking, in 2014 slechts driemaal, in 2015 viermaal, in 2016 opnieuw slechts driemaal, in 2017 viermaal, in 2018 tweemaal en in 2019 vijfmaal, overheen een periode van 6 jaar aldus 22 geldverzendingen. Tevens zijn er overheen de verschillende jaren bepaalde lange tijdspannes waarin betrokkene geen steun ontvangt van de referent Er kan dan ook niet uitgesloten worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen kon beschikken om van te leven of zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzorg in het land van herkomst of origine Wat betreft het document dat staat dat betrokkene sedert 5 september 2018 werkloos is en geen inkomensgenererende activiteiten uitoefent, dient opgemerkt te worden dat aan betrokkene sedert die datum nog in september 2018 één geldverzekering werd overgemaakt, dan is er een tijdsperiode van 5 maanden tot 22.02.2019 waarin betrokkene niets ontvangt, verder zijn er nog 4 geldverzendingen in de periode februari 2019 tot mei 2019 met telkens schommelende bedragen. De laatste geldverzekering dateert van 5.07.2019 Gelet betrokkene in de periode vanaf dewelke hij werkt geregistreerd als werkloos, op onregelmatige wijze geldsommen ontving van de referentiepersoon, is dan ook wederom een teken aan de wand dat betrokkene over andere bestaansmiddelen diende te beschikken om in zijn basisbehoeften te voorzien Bovendien zoals reeds gesteld, gelet onbekend is wanneer betrokkene Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, is de relevantie van de geldverzendingen en de bewijzen van onvermogen van in het land van herkomst of origine niet geheel duidelijk

Kortom, zonder een daadwerkelijk bewijs van verwantschap dat we kunnen aanvaarden, nl. een DNA-test en een bewijs van inreis, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag te doen Dit zijn immers twee elementen die moeten worden uitgeklaard, om het aspect ten laste ten gronde te kunnen onderzoeken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

1.5. De beslissing getroffen ten aanzien van de tweede verzoekende partij is thans de tweede bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2022 werd ingediend door:

Naam: F.
Voornaam: B.K.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: 02.06.1999
Geboorteplaats: Accra
(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde A.C.(...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'.

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. '

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: "§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder V of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene opnieuw een geboorteakte voor uitgegeven op 04.06.2020. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. 15.12.2017, meer dan 18 jaar na de geboorte van betrokkene op 02.06.1999. De inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Immers uit het paspoort van betrokkene blijkt dat het werd afgeleverd in Londen op 05.11.2020. Het oude paspoort heeft betrokkene niet voorgelegd, noch zijn verblijfsvergunning uit het Verenigd Koninkrijk. Nergens uit het huidige paspoort blijkt op welke datum of via welke buitengrens betrokkene zou zijn binnengereisd in Schengen Betrokkene komt als het ware uit de lucht gevallen en claimt ineens een afstammingsband met een Belgische Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij eerder op bezoek zou zijn gekomen bij zijn moeder, desgevallend vanuit eigen land of vanuit het Verenigd Koninkrijk. Niets sluit uit dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die Belg als zijn moeder wordt aangemerkt. Er kan helemaal niet worden uitgesloten dat betrokkene reeds

van voor de aanmaak van de geboorteakte in Europa aanwezig is. Wat eveneens verontrustend is, is dat het paspoort van betrokkene geen enkel inreisstempel bevat van de Schengenzone. Dat zou willen zeggen dat betrokkene illegaal België is binnengereisd. Ook dat houdt geen steek. Het is helemaal niet zo evident om illegaal de Schengenzone binnen te reizen.

Betrokkene had er ook geen enkele reden toe indien hij daadwerkelijk de zoon zou zijn van een Belgische. Hij had eenvoudigweg naar de bevoegde Belgische ambassade in het land van herkomst of origine kunnen gaan en om een visum kort verblijf kunnen verzoeken. Voor zover betrokkene een verblijfsvergunning had/heeft in een land van de Schengenzone, kon/kan betrokkene ook zonder visum legaal Schengen binnenreizen. Het risico dat betrokkene genomen heeft door illegaal te reizen alsook de kostprijs van een dergelijke illegale reis is niet verenigbaar met het feit dat betrokkene de zoon zou zijn van een Belgische Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel in het paspoort, alsook enig spoor van aanwezigheid van betrokkene (bvb in kort verblijf) voorafgaandelijk aan deze en vorige aanvraag gezinshereniging, is het redelijk te stellen dat betrokkene de aanmaak van deze geboorteakte heeft ondernomen louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, om zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking). Bijkomend wensen we ook op te merken dat de voorgaande aanvraag gezinshereniging van betrokkene reeds geweigerd werd omwille van bovenstaande reden. Hoewel in de voorgaande weigeringsbeslissing bemerkt werd dat een daadwerkelijk bewijs van verwantschap, nl. een DNA-test en een bewijs van inreis, nodig is om uitsluitel te geven omtrent de verwantschap met de referentiepersoon, werd dit dergelijk bewijs van verwantschap bij huidige aanvraag gezinshereniging niet voorgelegd. De nalatigheid van een DNA-test vormt een bijkomende twijfel aan de verwantschap van betrokkene met de Belgische.

Overigens dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2. eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Volgende stukken werden voorgelegd ter staving van de afhankelijkheidsrelatie:

- Arbeidsovereenkomst voor werklieden voor onbepaalde duur op naam van referentiepersoon, bij de werkgever N.V. Snack Food Poco Loco
- Loonfiches van de referentiepersoon voor de periode maart 2022 tot en met mei 2022
- Verklaringen OCMW Roeselare dd. 13.07.2022 dat respectievelijk betrokkene, referentiepersoon, Tack Jayden en Wiafe Jeremy op heden geen leefloon of steun gelijklopend aan het leefloon ontvangen
- Geldverzendingen via Ria en WorldRemit van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 13.06.2013, 04.01.2014, 29.06.2014, 01.02.2015, 25.06.2015, 17.10.2015, 03.08.2016, 15.12.2016, 20.04.2017, 23.06.2017, 12.07.2017, 13.06.2018, 18.06.2018, 24.07.2018, 9.10.2018, 22.02.2019, 26.02.2019, 11.01.2020.
- Unemployment certificate dd. 1.07.2022 hetgeen stelt dat betrokkene sedert 10 juli 2018 werkloos is, geen inkomensgenererende activiteit uitoefent en geen andere vergoeding ontvangt. Gezien onbekend is wanneer betrokkene Schengen is binnengereisd, is de relevantie van het document niet duidelijk.
- Ghana Revenue Authority Taks Clearance certificate dd. 30.06.2022 hetgeen stelt dat betrokkene werkloos is, geen belasting is verschuldigd en dat hij geen eigendom bezit. Dit document is opgesteld wanneer betrokkene reeds geruime tijd in België verblijft. Het is dan ook irrelevant om betrokkenes onvermogen in het land van herkomst of origine te staven

Indien we niet met zekerheid kunnen vaststellen wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, kan de relevantie van de voorgelegde documenten helemaal niet afgetoetst worden. De bewijzen waaruit zou moeten blijken dat er geld is overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst,

zijn natuurlijk maar relevant voor zover betrokkene er op dat moment ook nog daadwerkelijk verbleef en het geld ook daadwerkelijk heeft afgehaald. Voor zover betrokkene er in die periode wel degelijk verbleef, tonen ze betrokkene aangehaalde onvermogen niet afdoende aan. Vooreerst wat betreft de geldverzendingen van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene zijn de geldverzendingen onregelmatig, beperkt en de bedragen gering overheen een voorgelegd jaar, om daadwerkelijk afhankelijk te zijn van financiële en/of materiële ondersteuning om in zijn basisbehoeften in het land van herkomst of origine te voorzien. Zo is er in 2013 slechts één overmaking, in 2014 slechts tweemaal, in 2015 driemaal, in 2016 tweemaal, in 2017 driemaal, in 2018 viermaal, in 2019 tweemaal en in 2020 eenmalig. Overheen een periode van 6,5 jaar bedragen het aldus slechts 18 geldverzendingen. Tevens zijn er overheen de verschillende jaren bepaalde lange tijdspannes waarin betrokkene geen steun ontvangt van de referent. Er kan dan ook niet uitgesloten worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen kon beschikken om van te leven of zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzorg in het land van herkomst of origine. Wat betreft het document dat staat dat betrokkene sedert 10 juli 2018 werkloos is en geen inkomensgenererende activiteit uitoefent, dient opgemerkt te worden dat aan betrokkene sedert die datum nog één geldverzending in juli 2018 werd overgemaakt, dan pas terug in oktober 2018, verder in februari 2019 nog twee geldsommen en ten slotte in januari 2020. Gelet betrokkene in de periode vanaf dewelke hij werd geregistreerd als werkloos, op onregelmatige wijze geldsommen ontving van de referentiepersoon (slechts 5 geldsommen in een periode van anderhalf jaar), is dan ook wederom een teken aan de wand dat betrokkene over andere bestaansmiddelen diende te beschikken om in zijn basisbehoeften te voorzien. 5 geldverzendingen in een tijdsperiode van anderhalf jaar is beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk aangewezen te zijn op financiële en/of materiële steun van de referentiepersoon. Bovendien zoals reeds gesteld, gelet onbekend is wanneer betrokkene Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, is de relevantie van de geldverzendingen en de bewijzen van onvermogen niet geheel duidelijk.

Kortom, zonder een daadwerkelijk bewijs van verwantschap dat we kunnen aanvaarden, nl. een DNA-test en een bewijs van inreis, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag te doen. Dit zijn immers twee elementen die moeten worden uitgeklaard.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter vraagt de verzoekende partijen – twee broers – of zij menen dat beide bestreden beslissingen een voldoende samenhang vertonen opdat deze kunnen worden aangevochten middels hetzelfde verzoekschrift en wijst er daarbij op dat een eventuele vernietiging van de ene beslissing niet noodzakelijk de vernietiging van de andere hoeft te impliceren. De verzoekende partijen menen dat er sprake is van een voldoende samenhang indien eenzelfde rechtsvraag – waarbij zij stellen dat beide bestreden beslissingen zijn gebaseerd op dezelfde redenering, een identieke motivering bevatten en dezelfde feitelijke betwisting over hun geboorteaktes eraan ten grondslag ligt – kan leiden tot “tegenstrijdige beslissingen” van het rechtscollege dat erover moet oordelen, reden waarom zij slechts één verzoekschrift hebben ingediend. Ondergeschikt, indien de Raad de samenhang niet zou aanvaarden en gevraagd of er instemming is dat hij dan het eerst vermelde dossier behandelt, wensen zij geen keuze te maken welke beslissing zij ten gronde willen zien behandeld en stellen zij dat de Raad in dat geval “de wet zal toepassen”.”

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo

nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

2.3. In casu is dit niet het geval. De enkele omstandigheid dat beide beslissingen een vestigingsaan-vraag betreffen die werd ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, impliceert niet noodzakelijk dat deze zaken juridisch samenhangend zijn, in die zin dat de uitspraak over de ene zaak gevolgen heeft voor de uitspraak over de andere zaak.

2.4. Samenhang houdt ook in dat het onderzoek van de beroepen geen afzonderlijke behandeling noch afzonderlijke debatten vereist. Echter blijkt uit de bestreden beslissingen dat de documenten die werden voorgelegd ter ondersteuning van de financiële afhankelijkheid van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst – wat een twistpunt is in beide bestreden beslissingen – niet dezelfde tijdsperiodes overspannen. Dit leidt tot een andersluidende beoordeling door verweerder, wat noopt tot een afzonderlijke behandeling door de Raad. Het volstaat niet om voldoende samenhang aan te tonen, dat eenzelfde middel wordt aangevoerd tegen beide bestreden beslissingen, als dat middel voor elk van hen een eigen onderzoek vergt.

2.5. Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat beide beslissingen een identieke motivering bevatten mist feitelijke grondslag. De Raad ziet voorts niet in waarom afzonderlijke beroepen zouden leiden tot tegenstrijdige uitspraken. De arresten vermeld in punt 1.2. tonen alleszins aan dat dit tot nog toe niet het geval is.

2.6. Er is bijgevolg onvoldoende samenhang tussen de eerste en tweede bestreden beslissing opdat deze op ontvankelijke wijze in eenzelfde verzoekschrift kunnen worden bestreden.

2.7. Indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, wordt alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift vernoemde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld. Vermits niet blijkt en de verzoekende partijen ook niet aantonen dat het belang bij de ene bestreden beslissing belangrijker is dan dat bij andere, gaat de Raad uit van gelijk belang en wordt enkel het eerste door G.F. ingediende beroep geacht regelmatig te zijn ingediend.

2.8. Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het werd ingediend door B.K.G. tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van G.F.

3.1. In een eerste middel werpt de eerste verzoekende partij (hierna verzoeker) op:

“Schending van het art. 27 W.I.P.R., van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheids-verplichting en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout”.

Hij betoogt als volgt:

“2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissingen evenwel niet afdoende is.

Dat verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied wordt geweigerd omdat verzoekers een geboorteakte hebben voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. 20, respectievelijk 18 jaar na hun geboorte.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoekers in de onmogelijkheid verkeerden op een afdoende manier hun verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat beslissingen, met dermate gevolgen voor verzoekers, gebaseerd op het feit dat verzoekers geboorteaktes laattijdig geregistreerd zouden zijn in combinatie met het feit dat geen inreisverstempel in de paspoorten van verzoekers te vinden is en niet duidelijk is wanneer zij Schengen zijn binnengereisd geen afdoende gemotiveerde beslissingen zijn en zelfs pertinent foutief zijn.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteaktes na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoekers neergelegde geboorteaktes rechtsgeldige geboorteaktes zijn.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en verzoekers niet hebben aangetoond wanneer zij Schengen zijn ingereisd, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat het niet geweten is wanneer verzoekers in Schengen zijn aanbeland, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders beweringen tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteaktes heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteaktes gelegaliseerd werden door de bevoegde autoriteiten of voorzien zijn van een apostille.

2.1.3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)"², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde aktes overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreffen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

2.1.4.

Verzoekers willen verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoekers zijn van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in de paspoorten van verzoekers zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

Bovendien heeft verzoekers moeder in 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019 en 2020 toen verzoekers nog in Ghana verbleven, geld naar verzoekers gestuurd, zoals ook blijkt uit de voorgelegde bewijzen van het verzenden van geld.

Het feit dat de referentiepersoon reeds sinds 2013 geld overmaakte aan verzoekers, toont overigens eens te meer hun band aan, nu de referentiepersoon reeds voor de aankomst van verzoekers in België contact met hen had en hen zelfs geld opstuurde.

Ook terzake kan worden opgemerkt dat door verweerder geenszins wordt aangetoond dat er geen verwantschap bestaat tussen verzoekers en de referentiepersoon, wel integendeel. De referentiepersoon is de biologische moeder van verzoekers en verzoekers hebben bovendien bezit van staat ten aanzien van de referentiepersoon.

Dat zij elkaar reeds kenden van voor de aankomst van verzoekers in België, wordt overigens eens te meer aangetoond door het feit dat de referentiepersoon reeds in 2013 geld aan verzoekers overmaakte en dit 7 jaar lang, zoals voorafgaandelijk reeds uiteengezet.

Dat de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van

de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.1.5.

Tenslotte kan de motivatie van verweerder al evenmin weerhouden worden wanneer gesteld wordt dat verzoekers er niet in geslaagd zouden zijn afdoende aan te tonen dat zij in het verleden ten laste waren van hun Belgische moeder.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Dat overeenkomstig art. 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

(...) 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)."

Dat verzoekers bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mogen aantonen dat zij ten laste zijn van hun Belgische moeder, wat verzoekers ook effectief hebben gedaan.

Zo hebben verzoekers attesten voorgelegd van de Ghana Revenue Authority Tax Clearance waaruit blijkt dat verzoekers werkloos waren in Ghana, geen belastingen betaalden en geen eigendommen bezaten, evenals Ghanese werkloosheidsattesten.

Dat verweerder dienaangaande opwerpt dat de attesten van de belastingen werden opgesteld op een ogenblik dat verzoekers reeds in België verbleven en de werkloosheidsattesten niet relevant zijn omdat niet duidelijk is wanneer verzoekers het Schengengebied zijn binnengereisd.

Dat de attesten van de belastingen uiteraard werden opgemaakt op een ogenblik dat verzoekers reeds in België verbleven, nu zij enkel tijdens hun verblijf in België dergelijke attesten nodig hebben.

Voorheen, wanneer verzoekers nog in Ghana verbleven, diende zij immers nooit aan te tonen dat zij ten laste waren van hun Belgische moeder en hebben zij nooit een dergelijk attest opgevraagd.

N.a.v. van de voorgaande aanvragen gezinshereniging en de opmerkingen van verweerder, hebben zij de nodige stappen gezet teneinde deze attesten op te vragen.

Het gegeven dat deze attesten later zijn opgemaakt, doet niets af van het feit dat de inhoud – waaruit blijkt dat verzoekers in het verleden werkloos waren, geen belastingen betaalden en geen onroerende goederen bezaten – niet correct zou zijn.

Dat ook in België attesten worden opgemaakt die voor het verleden gelden.

Verzoekers hebben bovendien stortingsbewijzen voorgelegd over een periode van maar liefst 7 jaar waaruit blijkt dat hun moeder sinds 2013 tot 2020 zeer regelmatig geld naar verzoekers stuurde.

Verweerder wijst deze aantoonbare bewijzen van ten laste zijn echter af op grond van de motivering dat deze niet relevant zouden zijn omdat niet kan vastgesteld worden wanneer verzoekers Schengen zijn binnengereisd.

Bovendien zou op basis van de stortingen niet aangetoond zijn dat verzoekers in die mate afhankelijk waren dat zij hierop aangewezen waren om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien, zodat verzoekers niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw.

Dat echter niet kan ontkend worden dat gedurende een periode van maar liefst 7 jaar op zeer regelmatige wijze geld werd overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekers, wat wijst dat hun band reeds bestond van op een ogenblik dat verzoekers nog in Ghana verbleven.

Dat op zich hieruit reeds blijkt, in combinatie met de geboorteaktes van verzoekers, dat verzoekers de zonen zijn van de referentiepersoon, nu de referentiepersoon uiteraard niet zoveel gelden zou overmaken aan derden en bovendien op een dergelijke regelmatige basis en over een periode van 7 jaar.

Verzoekers hebben dan ook wel degelijk aangetoond dat zij geen inkomsten en/of onroerende goederen in Ghana, zij werkloos waren en ten laste waren van hun Belgische moeder.

Dat de bestreden beslissingen dan ook ten onrechte stellen dat verzoekers niet aan de voorwaarden zouden voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden aangezien niet aangetoond werd dat zij in het land van herkomst ten laste waren van de Belgische referentiepersoon.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, dan ook fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoekers voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd zijn en tevens een schending inhouden van artikel 40ter, artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991.

3.2. Verzoeker werpt op dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, maar legt niet concreet uit op welke wijze de eerste bestreden beslissing zich hieraan heeft bezondigd.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. In casu bevat de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verweerder concretiseert dit vervolgens aan de hand van de feitelijke elementen eigen aan verzoekers dossier.

3.5. Verzoeker verduidelijkt niet waarom deze motieven niet zouden volstaan opdat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing en deze op inhoudelijk vlak bekritiseert, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7. De eerste bestreden beslissing steunt op twee schragende motieven, in die zin dat elk van deze motieven op zich volstaat om haar te kunnen dragen. Enerzijds motiveert de verwerende partij dat verzoeker de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de Belgische referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Anderzijds heeft verzoeker volgens de verwerende partij niet voldaan aan de voorwaarde van het 'ten laste te zijn' van deze Belgische referentiepersoon.

Enkel indien verzoeker erin slaagt de twee motieven onderuit te halen, kan dit leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.8. Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag ingediend om zijn Belgische moeder te vervoegen. Vermits niet blijkt en verzoeker ook niet aanvoert dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...).”

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst duidelijk naar familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid van dezelfde wet. Vermits verzoeker als descendent van een Belgische onderdaan een verblijfsaanvraag heeft ingediend, is in casu artikel 40bis, §2, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing, waarnaar de bestreden beslissing ook duidelijk verwijst.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...).

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

3.9. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker ouder was dan 21 jaar toen hij op 25 april 2022 zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indiende om zijn Belgische moeder te vervoegen. Het houdt onder meer in dat verzoeker moet aantonen ‘ten laste te zijn’ van die laatste.

3.10. De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voormelde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan.

De voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° iuncto artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt dus een dubbel luik in: enerzijds dient te worden aangetoond dat het gaat om een nog steeds bestaande toestand – verzoeker moet nog ten laste zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt getroffen –, anderzijds moet het gaan om een toestand die moet bestaan voordat de vestigingsaanvraag wordt ingediend, in principe dus in het land van herkomst. Dit zijn cumulatieve voorwaarden. Indien niet is voldaan aan de voorwaarde van ten laste “zijn” in het land van herkomst, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

3.11. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hijzelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogen. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op eigen middelen betreffen.

3.12. Het ten laste zijn in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk document zoals verzoeker verwijzend naar artikel 50, §2, 7°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen terecht opmerkt. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen

3.13. De bewijslast inzake de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoeker om zijn aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op verweerder geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoeker de vereiste stavingstukken te verzamelen.

3.14. De bestreden beslissing stelt de geldverzendingen vast die verzoeker heeft ontvangen van de referentiepersoon. Het gaat over geldverzendingen in de periode 4 april 2013 tot juli 2019. De verwerende partij bespreekt deze in de bestreden beslissing als volgt:

“Vooreerst wat betreft de geldverzendingen van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene zijn de geldverzendingen onregelmatig, beperkt en de bedragen gering overheen een voorgelegd jaar. om daadwerkelijk afhankelijk te zijn van financiële en/of materiële ondersteuning om in zijn basisbehoeften in het land van herkomst of origine te voorzien. Zo is er in 2013 slechts één overmaking, in 2014 slechts driemaal, in 2015 viermaal, in 2016 opnieuw slechts driemaal, in 2017 viermaal, in 2018 tweemaal en in 2019 vijfmaal, overheen een periode van 6 jaar aldus 22 geldverzendingen. Tevens zijn er overheen de verschillende jaren bepaalde lange tijdspannes waarin betrokkene geen steun ontvangt van de referent. Er kan dan ook niet uitgesloten worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen kon beschikken om van te leven of zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzorg in het land van herkomst of origine Wat betreft het document dat staft dat betrokkene sedert 5 september 2018 werkloos is en geen inkomensgenererende activiteiten uitoefent, dient opgemerkt te worden dat aan betrokkene sedert die datum nog in september 2018 één geldverzending werd overgemaakt, dan is er een tijdsperiode van 5 maanden tot 22.02.2019 waarin betrokkene niets ontvangt, verder zijn er nog 4 geldverzendingen in de periode februari 2019 tot mei 2019 met telkens schommelende bedragen. De laatste geldverzending dateert van 5.07.2019 Gelet betrokkene in de periode vanaf dewelke hij werkt geregistreerd als werkloos, op onregelmatige wijze geldsommen ontving van de referentiepersoon, is dan ook wederom een teken aan de wand dat betrokkene over andere bestaansmiddelen diende te beschikken om in zijn basisbehoeften te voorzien.”

Over de door verzoeker overgemaakte Ghanese attesten stelt verweerder het volgende vast in de bestreden beslissing:

“- Ghana revenue Authority Tax Clearance certificate dd 30.06.2022 hetgeen stelt dat betrokkene werkloos is en dat hij geen eigendom bezit. Dit document is opgesteld wanneer betrokkene reeds geruime tijd in België verblijft Het is dan ook irrelevant om betrokkenes onvermogen in het land van herkomst of origine te staven

- Unemployment certificate dd. 1.07.2022 opgesteld door de Ghanese autoriteiten, hetgeen stelt dat betrokkene sinds 5 september 2018 bij het ministerie van Werkgelegenheid in Accra is ingeschreven als werkloze, en dat blijkt uit de registers van het kantoor dat betrokkene geen inkomensgenererende activiteit uitoefent en geen enkel andere vergoeding ontvangt. Gezien onbekend is wanneer betrokkene Schengen is binnengereisd, is de relevantie van het document niet duidelijk.”

3.15. Verzoeker benadrukt de attesten van Ghanese autoriteiten die hij heeft overgemaakt. Hij is van oordeel dat het gegeven dat deze attesten later zijn opgemaakt, niets afdoet aan het feit dat de inhoud – waaruit blijkt dat hij in het verleden werkloos was, geen belastingen betaalde en geen onroerende goederen bezat – correct is.

3.16. Zelfs indien verzoeker zou kunnen worden gevolgd in zijn standpunt, brengt hij hiermee de in punt 3.14. weergegeven beoordeling niet aan het wankelen dat de *“geldverzendingen onregelmatig, beperkt en de bedragen gering[zijn] overheen een voorgelegd jaar om daadwerkelijk afhankelijk te zijn van financiële en/of materiële ondersteuning om in zijn basisbehoeften in het land van herkomst of origine te voorzien”*. In dit verband stelt verweerder vast dat er *“overheen een periode van 6 jaar aldus 22 geldverzendingen”* plaatsgevonden hebben, *“Tevens zijn er overheen de verschillende jaren bepaalde lange tijdspannes waarin betrokkene geen steun ontvangt van de referent.”* en *“[...] betrokkene [ontving] in de periode vanaf dewelke hij werkt geregistreerd als werkloos, op onregelmatige wijze geldsommen [...] van de referentiepersoon”*.

3.17. Verzoeker betwist de voormelde vaststellingen niet in concreto. Hij verklaart in zijn verzoekschrift ook niet hoe hij tijdens de vastgestelde *“lange tijdspannes”* waarin hij geen steun ontving van de referentiepersoon, in zijn levensonderhoud voorzorg en hoe hij dit deed toen hij vanaf zijn geregistreerde werkloosheid op onregelmatige wijze geldsommen ontving. Verzoeker benadrukt wel dat hij in een periode van 7 jaar op zeer regelmatige wijze geld kreeg overgemaakt van de Belgische referentie-persoon, betoogt dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste was van de Belgische referentiepersoon en is van oordeel dat de bestreden beslissing ten onrechte werd getroffen en dat de motivering van deze beslissing fouten inhoudt en geen rekening houdt met de door hem voorgelegde documenten. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is er geen sprake van geldverzendingen *“sinds 2013 tot 2020”*, maar wel van 2013 tot 2019, wat een periode van 6 jaar inhoudt. Alleszins toont verzoeker met zijn betoog – dat uit niet meer bestaat dan overtuigingen – niet aan dat de gevolgtrekkingen die verweerder maakt op grond van de in punt 3.16 vermelde vaststellingen – met name, *“Er kan dan ook niet uitgesloten worden dat betrokkene over andere bestaansmiddelen kon beschikken om van te leven of zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzorg in het land van herkomst of origine”* alsook *“[Het] is dan ook*

wederom een teken aan de wand dat betrokkene over andere bestaansmiddelen diende te beschikken om in zijn basisbehoeften te voorzien” – kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

3.18. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat verweerder in de bestreden beslissing tevens het volgende vaststelt: *“Immers uit het paspoort van betrokkene blijkt dat het werd afgeleverd in Londen op 03.11 2020. Het vorige paspoort heeft betrokkene niet voorgelegd (...) Nergens uit het huidige paspoort blijkt op welke datum of via welke buitengrens betrokkene zou zijn binnengereisd in Schengen”, “Wat eveneens verontrustend is, is dat het paspoort van betrokkene geen enkel inreisstempel bevat van de Schengenzone” en “Indien we niet met zekerheid kunnen vaststellen wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, kan de relevantie van de voorgelegde documenten helemaal niet afgetoetst worden.”*

3.19. Uit het bovenvermelde blijkt dat verzoeker geen gegevens verstrekt waaruit kan blijken wanneer hij uit Ghana is vertrokken en in Europa is toegekomen. Alleszins is het duidelijk dat verzoeker zich op 3 november 2020 in het Verenigd Koninkrijk bevindt. De laatste geldstorting die hij heeft ontvangen van de Belgische referentiepersoon dateert van juli 2019. Er liggen geen bewijzen voor van steun vanwege de referentiepersoon ten gunste van verzoeker in de periode van augustus 2019 tot januari 2021, wanneer hij een vestigingsaanvraag indient in België. Voordat de vestigingsaanvraag wordt ingediend ligt dus een periode van ongeveer anderhalf jaar waarbij niet blijkt dat verzoeker gedurende die periode steun ontvangt van de Belgische referentiepersoon om in zijn basisbehoeftes te voorzien. Vermits verzoeker moet bewijzen ‘ten laste te zijn’, dient de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon in het buitenland (land van herkomst of enig ander land waar verzoeker verbleef) te bestaan voor het indienen van de vestigingsaanvraag en volstaat het niet om ooit ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon. Dat verzoeker dus geldstortingen voorlegt vanwege de Belgische referentiepersoon in de periode van april 2013 tot juli 2019 volstaat niet om aan te tonen dat hij ten laste was van haar voordat de vestigingsaanvraag werd ingediend in januari 2021. Vandaar dat verweerder terecht de relevantie van de overgemaakte stukken in vraag stelt.

3.20. Verzoeker kan het voormelde niet aan het wankelen brengen met zijn betoog zoals weergegeven in punt 3.17.

3.21. Vermits verzoeker er niet in slaagt om het op zich schragend motief dat hij niet heeft voldaan aan de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ van de Belgische referentiepersoon onderuit te halen, gaat de Raad niet in op de kritiek die hij uit ten opzichte van het andere schragende motief, met name dat de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de Belgische referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond (cf. punt 3.7.)

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.22. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel”.*

Hij betoogt als volgt:

“Dat, als gevolg van de aan verzoekers betekende beslissingen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekers niet langer in België kunnen verblijven en België dienen te verlaten en van zijn hun België wonende moeder worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel³.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁴.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekers gepleegde inbreuken⁵.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers rechten op hun privé- en gezinsleven, meer bepaald hun verblijf in België, waar zij hun leven opnieuw hebben opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekers.”

3.23. Wat betreft artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu verzoeker en zijn Belgische moeder, bijkomende afhankelijkheidsfactoren zijn vereist opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid ‘ten laste’ van de Belgische referentiepersoon.

3.24. Het blijkt dan ook niet dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dienden bijgevolg in de bestreden beslissing geen bijkomende afwegingen te worden gemaakt op dit vlak. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door zijn theoretische beschouwing-en in zijn verzoekschrift over voormeld verdragsartikel.

3.25. Daar komt nog bij dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel. Zij stelt dan ook geen einde aan welk gezinsleven dan ook.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA